

F. t. l. vedr. markedsføring

Ifølge bestemmelsen er det op til medlemsstaterne at vælge hvilke af disse midler, der skal stå til rådighed.

Retsmidlerne skal stå til rådighed, uanset om de berørte forbrugere befinder sig på den medlemsstats område, hvor den erhvervsdrivende er etableret, eller i en anden medlemsstat.

Ifølge art. 11, stk. 1, 4. afsnit, er det op til medlemsstaterne at afgøre, om retsmidlerne skal kunne rettes særskilt mod hver enkelt erhvervsdrivende eller samlet mod flere erhvervsdrivende inden for en enkelt sektor, og om disse retsmidler skal kunne rettes mod en kodeksindehaver i de tilfælde, hvor den relevante kodeks bidrager til, at de retlige krav ikke opfyldes.

Hvis medlemsstaterne af hensyn til alle berørte interesser, og navnlig offentlighedens interesse, finder det nødvendigt at træffe foranstaltninger, skal medlemsstaterne, jf. art. 11, stk. 2, tillægge domstolene eller de administrative myndigheder beføjelse til at påbyde indstilling af den urimelige handelspraksis eller at indlede passende retsforfølgning for at få påbudt, at den indstilles. Endvidere skal medlemsstaterne kunne kræve, at den pågældende urimelige handelspraksis, som endnu ikke er iværksat, men snart vil blive iværksat, forbydes, eller at der indledes retsforfølgning for at få den forbudt.

Det er i disse tilfælde ikke et krav, at der er ført bevis for, at der faktisk er lidt et tab eller skade, eller at der foreligger fortsat eller uagtsomhed hos den erhvervsdrivende.

Disse foranstaltninger skal kunne træffes som led i en fremskyndet procedure med foreløbig eller endelig virkning. Medlemsstaterne vælger selv, hvilken af de to muligheder, som den vil vælge.

Endvidere kan medlemsstaterne med henblik på at fjerne eftervirkningerne af en urimelig handelspraksis, der er påbudt indstillet ved en endelig afgørelse, tillægge domstolene eller de administrative myndigheder beføjelser til at kræve afgørelsen offentliggjort eller/og at der offentliggøres en berigtigelse.

Ifølge art. 11, stk. 3, skal de administrative myndigheder være sammensat således, at deres upartiskhed ikke kan drages i tvivl, og når de træffer afgørelse i sager, skal de effektivt kunne overvåge og håndhæve, at deres afgørelse overholdes. Myndighederne skal endvidere i almindelighed begrunde deres afgørelser.

Art. 11, stk. 3, bestemmer endvidere i 3. afsnit, at såfremt de retsmidler, der er opregnet i stk. 2, udelukkende udøves af en administrativ myndighed, er der krav om, at afgørelserne altid skal begrundes, ligesom

der skal være adgang til retlig prøvelse af myndighedens afgørelser.

Ifølge art. 12, skal medlemsstaterne tillægge domstolene eller de administrative myndigheder beføjelse til under civile eller administrative procedurer, som omhandlet i art. 11, at kræve, at den erhvervsdrivende fremlægger beviser for rigtigheden af faktiske forhold, der gøres gældende i forbindelse med en handelspraksis, når det under hensyn til de legitime interesser hos den erhvervsdrivende og enhver anden part i sagen forekommer relevant under hensyn til omstændighederne i det pågældende tilfælde.

Opfylder den erhvervsdrivende ikke dette krav helt eller delvis, får dette skadevirkning i forhold til den erhvervsdrivende. Det vil sige, at de faktiske forhold anses for urigtige.

Adfærdskodekser

Art. 10 bestemmer, at kontrollen med urimelig handelspraksis kan udøves af kodeksindehavere, ligesom en klage kan indbringes for sådanne organer. Dette undtager dog ikke medlemsstaterne fra at sikre et håndhævelsessystem, som beskrevet ovenfor.

Ændringer af andre direktiver

Med direktivet om urimelig handelspraksis foretages der endvidere en række konsekvensændringer af visse andre direktiver. Disse ændringer gennemgås i det følgende.

Ændringer i direktivet om vildledende og sammenlignende reklame

Direktivet om urimelig handelspraksis indskrænker direktivet om vildledende og sammenlignende reklame til kun at finde anvendelse i forhold mellem erhvervsdrivende, idet bestemmelserne om beskyttelse af forbrugerne mod vildledende reklame herefter findes i direktivet om urimelig handelspraksis.

Med direktivet foretages endvidere en ændring af art. 3a, som opregner betingelserne for sammenlignende reklame. Der er primært tale om konsekvensændringer. Blandt andet henvises der til definitionen af en vildledende reklame i direktivet om urimelig handelspraksis. I den nye art. 3a er det tidligere stk. 2 endvidere slettet. Dette stykke omhandlede sammenlignende reklamer vedrørende særtilbud, hvor det skulle oplyses, hvornår perioden for tilbudet slutter, eller eventuelt at tilbudet kun gælder så længe varerne eller tjenesteydelserne er til rådighed.

Med direktivet om urimelig handelspraksis foretages endvidere en ændring af vildledningsdirektivets regler om håndhævelse, således at disse bringes i